

Ο ΠΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΠΟΥΤΑΡΗ

Η ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΝΥΝ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΩΝ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΟΠΩΣ ΑΠΟΤΥΠΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ «60 ΧΡΟΝΙΑ ΤΡΥΤΟΣ» (ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ)

Είνα μια αυτοβιογραφία-παρακαταθήκη που δεν κατχει, αλλά καταθέτει με αφοπλιστική ειλικρίνεια τον αγώνα που επιβάλλει η ζωή σχεδόν ανεξάρτητα από το οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο για να κερδηθεί το στοίχημα της ύπαρξης. Μια παρακαταθήκη ο αγώνας της οποίας κινήθηκε ακόμη και εκείθεν των άκρων της επιτυχίας, αλλά και των προσωπικών παθών.

Αν ισχύει η διάκριση των εργαζομένων σε εκείνους που λατρεύουν τη δουλειά τους και στους άλλους που απλώς την υφίστανται - προφανώς οι περισσότεροι -, τότε ο Γιάννης Μπουτάρης ανήκει στην πρώτη κατηγορία. Αν πάλι σταθούμε στην ιδεατή διάκριση των θεωρητικών ενός επαγγέλματος και των αντίστοιχων μαχητών στην πρώτη γραμμή της πράξης, ο Γιάννης Μπουτάρης ανήκει στον συνδυασμό των δύο. Τέλος, αν ερμεινουμε στη διάκριση των εκόντων και κατεχόντων και την αντίστοιχη ιδεολογία τους και των απέναντι με τη δική τους ιδεολογία, ο Γιάννης Μπουτάρης ανήκει σε μια ενδιάμεση κατηγορία: των εκόντων και κατεχόντων, αλλά η ιδεολογία του συγγενεύει περισσότερο με εκείνη των απέναντι. Το σημαντικότερο ωστόσο το μω να πω είναι άλλο: ο τρόπος σκέψης, η στέρεη δομή του, που ως πολιτικός αστέρας κατευθύνει την πορεία της μέσα στην κυματάδα και απειλητική πραγματικότητα, θαρακίζει τη συνέπεια, τη διάρκεια και τέλος προωθεί και την επιχειρηματική επιτυχία.

Σταχυολογώ από το βιβλίο «60 χρόνια τρύγος» μερικές δικές του διαβεβαιώσεις που με διαύγεια κρυστάλλου οριοθετούν αυτή τη δομή: «Προσωπικά σεβόμαι τη διαφορετικότητα και θεωρώ την ισοπία ανάμεσα στις ποικίλες ανθρώπινες ομάδες αυτονόητη. Απέναντι στον πιο ταπεινό εργάτη και στην Πρόεδρο της Δημοκρατίας τρέφο τα ίδια αισθήματα αναγνώρισης και τους αντιμετωπίζω με τον ίδιο τρόπο». «Στη Θεσσαλονίκη, η ανοχή της διαφορετικότητας υπήρχε στην πράξη πολύ πριν γίνει παντού της μόδας στα λόγια».

Γνώριζε ο Γ. Μπουτάρης ότι οι πεποιθήσεις είναι άπειρες. Επειδή όμως η αξίωση της μιας αλήθειας είναι σταθερή ανάγκη, εξίσου αναγκαίος είναι και ο διάλογος για την αναζήτησή της. Ο συμβιβασμός για τον Μπουτάρη είναι μονόδρομος: Για τα θέματα με τη γείτονα Τουρκία δηλώνει: «Είμαι υπέρ

των συμβιβαστικών λύσεων και σε έναν συμβιβασμό δίνεις και παίρνεις». «Προσάψτε μου όσες μομφές θέλετε επειδή αλλάζω χώρο πολιτικό και δεν μπλοκαριστκα σε κάποια ιδεολογία. Σκοπεύω να συνεχίσω να το κάνω και να μη συντηρώ το παρελθόν ενώ οι συνθήκες μεταβάλλονται».

Ο Γ. Μπουτάρης γνώριζε ότι συχνά οι επαναστάτες μετά την επικράτησή τους γίνονται βολεμένοι. Οι βολεμένοι πάντα και γρήγορα καταλήγουν συντηρητικοί και στη συνέχεια είναι οι συντηρητικοί που γίνονται αντιδραστικοί. Δεν αρνούσαν τη χρησιμότητα του παρελθόντος. Αναγνώριζε ότι πήρε την επιχειρησιακή σκυτάλη αρκετά προχωρημένη. Δεν αρκέστηκε όμως σε αυτό. Εθεσε νέους στόχους γρήγορης προώθησής της. Δεν περιορίστηκε στην παραγωγή και διάθεση

Εκεί όμως που απογειώνεται και ιδιαίτερα στα μάτια ενός γιατρού, είναι η θριαμβευτική μόχη του με την εξάρτηση από το αλκοόλ: «Ο μηχανισμός της εξάρτησης είναι κοινός για όλες τις ουσίες, φυγή από την πραγματικότητα θέλει ο εξαρτημένος, δοκιμάζει τα πάντα κι όποιο του κάτσει, δεν έχει σημασία το είδος». «Διο ποτήρια (κρασί) χαρίζουν υγεία και ανοίγουν τους ορίζοντες, δέκα ποτήρια τους παρανοίγουν». Η απογείωση συνεχίζεται θριαμβευτικά: τη νίκη με το προσωπικό πάθος δεν την κρατά για τον εαυτό του. Οπως άλλωστε και τα αποτελέσματα της επιχειρησιακής επιτυχίας δεν τα ιδιωτικοποιεί. Το προϊόν της επιτυχίας το μοιράζεται και με τους εργαζόμενους, αλλά και με τους κατατρεγμένους. Βοηθάει

ΤΟΥ ΜΙΩΣΗ ΗΛΙΑΦ

νέους αμπελουργούς, ανοίγει για πρώτη φορά κέντρα απεξάρτησης, τίθεται στην υπηρεσία των οικολόγων, δημιουργεί τον «Αρκτούρο» και βραβεύεται.

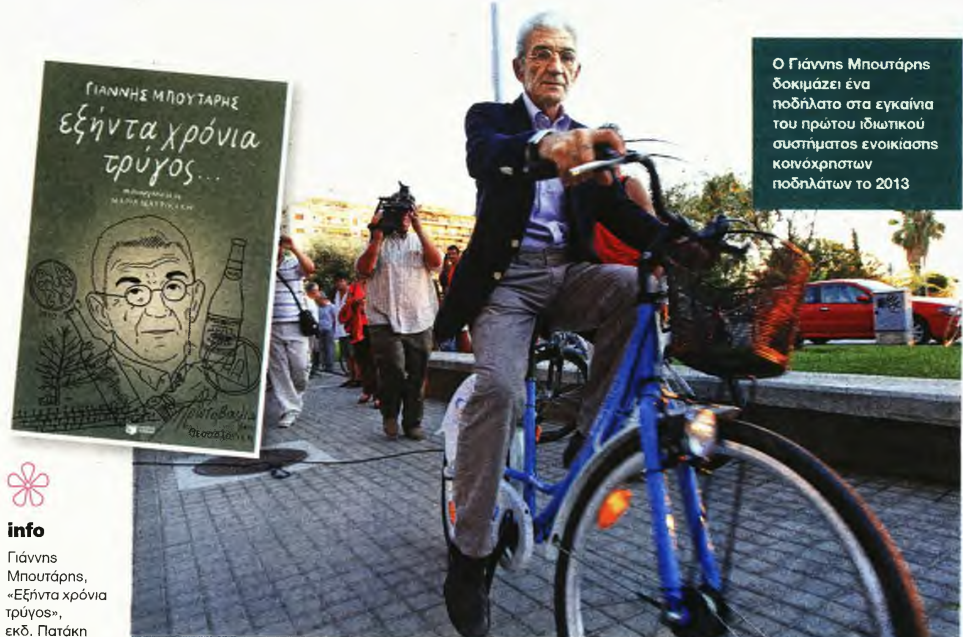
Η ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ. Εκεί που ο Μπουτάρης συναντά την πλήρη και οδυνηρή έκπληξη είναι όταν συναντιέται ως δήμαρχος πλέον με τη λειτουργία μιας δημόσιας υπηρεσίας, όπως είναι ο δήμος, και λέω οδυνηρή έκπληξη γιατί στην πραγματικότητα συναντιέται μια εργασιακή κουλτούρα με την απέναντί της. Εκεί είναι που ήρθαν αντιμέτωπες η επιτυχημένη ιδιωτική πρωτοβουλία με τη ράθυμη υπαλληλική κίνηση: «Το προσωπικό στον ιδιωτικό τομέα», γράφει ο Μπουτάρης, «όταν υπάρχει χρονοδιάγραμμα παράδοσης, δεν κοιτά το ρολόι για να σχολάσει, κοιτά μόνο τι έχει τελειώσει και πόσος χρόνος απομένει για να ολοκληρωθούν τα υπόλοιπα. Φανταστείτε λοιπόν τι ψυχρολουσία έπαθα ως δήμαρχος με την περπατάω πίσω από οργανογράμματα και καθκοντολόγια. Υπάλληλοι σε διπλανή γραφεία επικοινωνούσαν μεταξύ τους με γράμματα, ο καθένας είχε το μπαϊράκι

του, άλλος πάλευε με στοίβες χαρτιών κι άλλος δεν ήξερε τι να κάνει το μολύβι του. Καταστάσεις που δεν κωνεύονταν με τίποτα. Ζήτπσα τη γνώμη των προϊσταμένων και μου απάντησαν με γενικότπτες. Όλοι απείχαν από την ουσία και αποσιωπούσαν κάθε ευθύνη. Μαζευτείτε οι εμπλεκόμενοι να κρατήσετε σημειώσεις ποιος θα κάνει τι και σε μια βδομάδα να ξαναβρεθείτε με τα μέρο να ελέγξετε τι προχώρησε, τι όχι. Τόσο απλό».

Όμως η παρακαταθήκη του Γιάννη Μπουτάρη παραμένει ή ίδια: Αν ο δημόσιος τομέας, κύριος μοχλός της αποτελεσματικής ανάπτυξης μιας χώρας, δεν καταστεί έμπρακτα με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια αποτελεσματικός, ισοδύναμος και ανταγωνιστικός προς τον ιδιωτικό τομέα, τότε οι όποιες λεγόμενες προοδευτικές ιδεολογίες θα εισπράττουν διαρκώς την υστέρηση και την αμφισβήτηση, ενώ το ακροατήριό τους θα μειώνεται διαρκώς. Για να πάμε προς αυτή την κατεύθυνση, καταθέτει την άποψή του: «Ανεξάρτητα από το τι ψηφίζουν, πιστεύω πως υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι: οι συντηρητικοί, που θα τους βρεις όχι μόνο στα δεξιά κόμματα αλλά σε όλα ανεξαιρέτως, και οι προοδευτικοί, που επίσης δρουν σε όλες τις πλευρές... Όταν γίνεται κάτι ωστόσο για πρώτη φορά, οι πραγματικά προοδευτικοί το αγκαλιάζουν χωρίς να νοιάζονται τι σφαλγάδα φέρει, αλλά αυτό είναι έξω από τις μεθοδεύσεις των εγκλωβισμένων στα κόμματα».

Κλείνω με τα λόγια που κλείνει και το βιβλίο: «Ταμπέλες μου κόλλισαν πολλές. Το κάνουν συχνά. Αρπάζουμε ένα χαρακτηριστικό του άλλου και τον βουτάμε ολόκληρο μέσα». Είναι ο καταστροφικός επαγωγικός τρόπος σκέψης που το μόνο που επιτυγχάνει είναι να απονευρώνει τη σκέψη και να συσκοτίζει την αλήθεια.

Ο Μιωσής Ηλιαφ είναι δήμαρχος Ιωαννίνων

Ο Γιάννης Μπουτάρης δοκιμάζει ένα ποδήλατο στα εγκαίνια του πρώτου ιδιωτικού συστήματος ενοικίασης κοινόχρηστων ποδηλάτων το 2013

info
Γιάννης Μπουτάρης, «Εξήντα χρόνια τρύγος», εκδ. Πατάκη